

отъ Сърбия. Раздаването помощи на пострадалигѣ и сношението съ Славянския Югъ въ това развълнувано време е ставало чрезъ посрѣдството на упълномощени лица и агенти, които се изпращали на самитѣ мѣста. Тѣй, въ края на май 1876 г. Петерб. ком. изпратилъ въ Букурещъ В. С. Йонина да влѣзе въ сношение съ представителитѣ на българската емиграция тукъ и съ парична подкрепа отъ Московския Комитетъ и петербургския му Отдѣлъ, да организува помощната и други акции на българитѣ. Презъ юлий с. г. по починъ на Йонина било свикано събрание отъ мѣстнитѣ български емигранти, на което присѣдствували видни представители отъ двата лагера на нашата емиграция въ Румѣния—„старитѣ“ и „младигѣ“. Следъ станалитѣ разисквания, взело се решение да се възобнови Централниятъ революц. комитетъ подъ наименование *Българско централно благотворително общество*. „Обществото“ било съставено подъ председателството на К. А. Цанковъ (подпредседателъ Олимпий Пановъ, секретаръ Петъръ Еячевъ, членове: Ив. Вазовъ, Павелъ Висковски, Пантелей Наботковъ, Стеф. Стамболовъ и др.), а Йонинъ билъ избранъ за почетенъ председателъ. На нѣкои отъ членоветѣ на „Обществото“ Петерб. комитетъ опредѣлилъ скромна месечна заплата.

Въ протокола на заседанието на С.-Петербург. славянско благотворително общество отъ 14 февр. 1878 г., на което заседание се е челъ отчетътъ за дейността на Дружеството презъ паметнитѣ 1876—1877 г., между другото четемъ : „Въ края на миналата година голѣма частъ отъ сумитѣ бѣше насочена къмъ Българадъ, гдето наши пълномощници бѣха, отъ начало, В. Д. Даневилъ и по-сетне А. А. Нарискинъ. Действията имъ се продължаваха до обявяването на войната (1877 г.) и състояха, освенъ въ помощи на доброволцитѣ, въ подпомагане на мѣстнитѣ жители, отъгастъ бѣжанцитѣ отъ Босна и България. Къмъ това време се отнасятъ особенитѣ ни разпореждания по Българското опълчение. Известно е, че по починъ на Московското Слав. общество и при щедротото съдействие на нѣкои жертвуватели, бѣха организувани въ Сърбия нѣколко български дружини; следъ прекратяване на военнитѣ действия въ Сърбия тѣ трѣбваше да се преведатъ въ района на нашата действующа армия и отъ Турно-Северинъ да се препратятъ въ Кишиневъ. Съ това твърде трудно дѣло се зае нашиятъ пълномощникъ А. А. Нарискинъ, комуто бѣха асигнувани особени суми отъ нашето Общество, и на неговитѣ неуморни грижи ние длѣжимъ, че тия дружини бѣха спасени, тѣй да се каже, отъ пълно разстройство, понеже по едно време, презъ пролѣтта на 1877 г., тѣ бѣха оставени безъ всѣкакви парични и